

Hirajoč polip je bil že dolgo zaprt v vodnem tanku akvarija. Svetloba skozi blede steklo stropa je žalostno prodirala tja za mračne sence skale v tanku.

Vsi so že bili pozabili na ta vodni tank. Polip je, tako so mislili, že zdavnaj poginil; videti je bilo le gnilo morsko vodo, medlo osvetljeno od blede sončne svetlobe.

Vendar uboga žival ni bila mrtva; polip je bil skrit za skalo. In kadar se je zbudil, je moral v tem neusmiljenem, zapuščenem tanku po cele dneve trpeti okrutno lakoto. Nobene hrane, nobenega grižljaja nikjer, da bi jo potešil. Začel je jesti svoje lovke. Najprej eno. Potem drugo. Ko je pojedel vse zapovrstjo, je obrnil navzven svoje drobovje in ga jedel, košček za koščkom, dokler ga ni pospravil vsega do kraja.

Tako je polip pojedel svoje telo; svojo kožo, svoje možgane, svoj želodec — vse, kar je imel in kar je bil.

Nekega jutra je prišel paznik; temnovijoličasta voda in pozibavajoča se morska trava, to je bilo vse, kar je našel v umazanem steklenem tanku. V nobenem kotičku skale nobenega živega bitja. Polip je izginil.

Vseeno pa polip ni bil mrtev. Še dolgo potem, ko je šel, je bil tam, večno živ v tem zatohlem, praznem, zapuščenem steklenem tanku akvarija. In je ostal stoletja in stoletja — mogoče celo večnost — nevidno bitje, lakota in pomanjkanje samo je bilo tam — živo.